

CATHYA MP

Atitudini
FOOC #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PLAYLIST

ARTIST	MELODIE
Alec Benjamin	<i>Devil Doesn't Bargain</i>
Disturbed	<i>Run</i>
Lil Shordie Scott	<i>A Cardigan In Atlanta</i>
Billie Eilish	<i>No Time To Die</i>
Sia	<i>Bird Set Free</i>
Teflon Sega	<i>Damage</i>
Queen	<i>You Take My Breath Away</i>
The Weeknd	<i>Call Out My Name</i>
Muse	<i>Supermassive Black Hole</i>
Taylor Swift	<i>Haunted</i>
Enrique Iglesias	<i>Subeme La Radio</i>
Enrique Iglesias	<i>El Perdedor</i>
Adele	<i>All I Ask</i>
Disturbed	<i>The Vengeful One</i>
Skillet	<i>Whispers In The Dark</i>
Thousand Foot Krutch	<i>Be Somebody</i>
Skillet	<i>Awake And Alive</i>

CUVÂNT-ÎNAINTE

Atenție! Conținut +18

Această lucrare este dedicată în totalitate adulților și face parte din genul Dark Romance, abordând teme întunecate și tabu, controversate și scandaloase.

În acest tip de cărți vei găsi personaje foarte bine conturate, cu povești care te vor lăsa fără cuvinte și acțiuni ce se desfășoară într-un ritm seducător și te fac să nu mai lași cartea din mână.

Ultimul Foc îndrăznește să te conducă în partea întunecată a romantismului, abordând teme greu de digerat, și este destinat cititorilor curioși, care doresc să exploreze partea întunecată a naturii umane.

Acum, că ai fost avertizat, respiră adânc și dă pagina!

#MANASSEH

MEREU PUI DE DRAC

PROLOG

ACUM PATRU ANI

Rebecca

Lumea asta n-a fost făcută pentru mine.

Oamenii vorbesc prea mult și ascultă prea puțin.

Încă de la grădiniță, am urât introducerile. Nu pentru că nu mă pricep la ele, pentru că, într-adevăr, nu o fac, ci pentru că totul la mine sună stupid. De fiecare dată încep cu numele meu, apoi înșir restul detaliilor care se întâmplă să fie într-o contradicție totală, ca întreaga mea existență.

„Bună! Numele meu este Rebecca Godwill, sunt născută pe 31 octombrie, de Halloween, și sunt fata popii.”

Cât de stupid sună asta?

Probabil, la fel de stupid precum ceea ce am să fac în noaptea asta.

Am să intru în sfârșit în gașca Crasnicilor din Matlock.

Acum, cât de tare sună asta? Ei sunt tari, oricum, dar nu faptul că sunt foarte populari mă face să fiu atât de entuziasmată. Motivul meu e altul și are un nume tare frumos: Samael Morgenstern.

Samael a apărut în viața mea într-o vară. El este motivul pentru care iubesc anotimpul ăsta.

Prima amintire cu el este dintr-o zi călduroasă, petrecută în curtea din spate a casei lui. Îmi amintesc totul atât de bine, de parcă s-a petrecut ieri.

Mereu am simțit că noi doi avem o legătură specială, ca și când l-aș cunoaște de când mă aflu pe Pământ. Îi știu mersul, mirosul, cum părul lui negru capătă reflexii albastrii în razele soarelui sau cum ochii lui de culoarea oceanului în miez de noapte, dacă ești suficient de atent, capătă nuanțe de lagună albastră în lumina zilei.

Știu că îi plac cărțile, dar îi place și fotbalul, ceea ce e puțin confuz pentru ceilalți care nu-l cunosc atât de bine ca mine. Fotbaliștii nu citesc, așa că pot să bag mâna în foc că Samael preferă mai mult cărțile.

Îi plac tricourile lărguțe și hanoracele simple, de obicei negre, gri sau albastre. Îi mai plac și tenișii. Mult. Are probabil o colecție ascunsă de Converse. Îmi amintesc că o dată i-am scris pe partea albă a unei perechi alb cu negru: *OH – WELL – WHATEVER – NEVERMIND*, versurile trupei Nirvana, pe care știu că o place, de asemenea.

Își iubește mult câinele pe care l-a salvat de la lupte și mi-aș dori să mă iubească și pe mine măcar 10% din cât o iubește pe Carla.

Îmi dau seama că sunt într-o competiție cu un câine, pentru că pe Sami nu l-am văzut niciodată cu fete, și dacă eu nu l-am surprins măcar o dată, atunci cu siguranță nu există cineva special în viața lui.

Eu caut să știu totul despre el, pentru că îmi pasă.

— Și dacă trec de ultima probă, voi fi una de-a voastră? murmur privind aleea slab luminată, care șerpuieste printre pietrele funerare din jurul bisericii St. Giles.

— Firește, răsună aproape de urechea mea vocea joasă și ispititoare a lui Samael.

Continuă să mă ghideze, ținându-mă de mână atât de delicat că am impresia că mi-o va scăpa printre degete, ceea ce mă face să mă împleticesc, și aproape să cad.

Am încredere în el.

Nu are să mă lase să cad vreodată.

Samael e *altfel*.

În orice caz, *reminder*: Nu te împiedica, Becca! Nu de alta, dar era să mă fac de râs în fața prietenilor lui cool și nu e cazul să o dau în bară, cum o fac de obicei.

Trag aer în piept și continui să pășesc ușor pe aleea alunecoasă și pietruită. Singurele firicele de lumină pe care le disting pe sub eșarfa roșie pe care Samael a folosit-o să mă lege la ochi sunt de la lumânările de pe margine. Le simt mirosul de ceară arsă. Pun pariu că prietenii lui au intrat iar în biserică și au furat câteva lumânări din pridvor. Or să-l supere pe tata din nou, dar lui îi va trece, iar eu o să fiu în gașca *Crasnicilor din Matlock*.

Dorința mi se îndeplinește, în sfârșit!

Chiar Samael a ales numele, tatăl lui fiind la origine român.

Rhea, singura fată din gașca lor, a povestit odată *Legenda Crasnicului*, la un foc în noapte. De altfel, este singurul foc la care am fost vreodată, cel de dinaintea *Ultimului Foc* la care aveam să particip înainte de a mă primi printre ei.

Ultimul Foc are loc chiar în noaptea asta, în care împlinesc 16 ani.

M-a fascinat complet legenda înfricoșătoare, chiar dacă eu am crescut cu alte valori morale, iar cercul lor era opusul a ceea ce mi s-a spus toată viața.

Supunere – Libertate

Ordine – Haos

Legenda Crasnicului este despre o preoteasă dintr-un oraș din sud-estul României, mai exact, Galați. După 25 de ani de căsnicie stearpă, face un pact cu Diavolul, în care își oferă sufletul și trupul, în schimbul unui copil. Treisprezece luni mai târziu, după o gestație anormal de lungă, într-o noapte cu lună sângerie, femeia naște un copil, jumătate om, jumătate porc, care începe să

alerge și să urle prin casă, întocmai ca un animal sălbatic. În acea noapte, Crasnicul îi mânăncă de vii pe toți cei din casă. Până la ivirea zorilor, Crasnicul dispare acolo unde femeia a zămislit.

Astfel, păcatul a fost plătit în carne și sânge.

Legenda mi-a trezit și mai tare curiozitatea, așa că mi-am dorit să îi văd cu propriii mei ochi, în timp ce poartă măștile despre care se vorbește pe ascuns la liceu. Chiar îmi doresc să fac parte din latura întunecată a orașelului Matlock, dar nu am avut șansa noaptea trecută. Crasnicii nu s-au încumetat să apară, iar în noaptea asta presimt că e cu totul altceva.

Dintotdeauna m-a fascinat imaginația lui Samael. Este diferit, nu este ca ceilalți băieți. Dintre toți frații lui, el este cel mai misterios, mai matur și mai drăguț.

Mi-am pus încrederea în el.

Așa am simțit, pentru că eu n-am făcut mereu ceea ce am simțit.

Azi m-am hotărât să fac o excepție de la reguli.

Strâng din dinți cu fiecare pas pe care-l fac, răceala pietrelor înfigându-se în picioarele mele ca niște lame de cuțit.

Eram în pijama, băgată în pătură până la gât, atunci când am auzit pietricica izbindu-se în geamul camerei mele. Inima mi-a tresărit și un zâmbet mi s-a lipit pe chip atunci când m-am gândit cine poate fi.

Știam că e *el*.

Trebuia să fie.

Doar e ziua mea astăzi, împlinesc 16 ani și am așteptat toată ziua să vină sau să-mi dea mesaj, chiar dacă suntem puțin certați.

În sfârșit, Samael a venit după mine.

Să fac parte din Crasnici este cel mai frumos cadou pe care putea să mi-l ofere de ziua mea de naștere. Nu știu ce l-a făcut să se răzgândească, dar pot doar să mă bucur.

Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât mai bine se aud acordurile melodiei *Run*, de la Disturbed. Știu că melodia aleasă este cu mesaj, prietenii și frații lui Samael fiind decizi să mă sperie, să mă convingă să fac cale-ntoarsă, dar n-am să fac asta. Am ajuns prea departe ca să dau înapoi.

Încă puțin și am să fiu cu Samael în fiecare zi, după școală, în locurile în care ei se strâng, în nopțile de vânatoare ale Crasnicului, în Peștera Druizilor, unde ne jucam când eram mici, sau în spatele bisericii St. Giles, acolo unde mergem chiar acum, cimitirul fiind înconjurat de o pădure înfricoșătoare.

Nu mai avem motive să ne ascundem.

În unele nopți cu lună plină se țin petreceri la care un puști obișnuit nu poate să meargă. Am fost o singură dată acolo, cu singura mea prietenă, Saza, după ce am aflat că se combinase cu Manasseh, fratele mai mare al lui Samael. Dacă inițial mi-a dat impresia că nu-l plăcea, am fost destul de surprinsă să aud despre ei. Nu-mi plăcea asta, nu știu de ce, dar nici nu-mi dispăcea, pentru că astfel puteam să îmi concentrez toată atenția pe Sami.

Acordurile melodiei se aud din ce în ce mai puternic și strâng din dinți atunci când sunetele încep să se audă în dreapta mea.

Ba nu!

În stânga mea.

Sau sunetele de animale lihnite vin din toate direcțiile?

Sunt înconjurată de niște sunete stranii, ca un grohăit de porc.

Sunt ei!

Crasnicii din Matlock au împânzit cimitirul bisericii St. Giles și bântuie printre pietrele funerare, la fel ca vuietul vântului rece de început de toamnă.

— Ți-e frică?

Vocea joasă a lui Samael, dar destul de pregnantă cât să acopere grohăiturile care umplu cimitirul, mă rupe din filmul sumbru pe care mintea mea îl derulează, inevitabil.

— Nu, răspund.

Îmi dau seama că degetele mele s-au agățat cu disperare de brațul lui Samael, pe care aproape îl rănesc cu unghiile, așa că aleg să strâng atât de tare din dinți, că am impresia că am să-i sfărâm.

Nu este doar briza nopții, ci și o emoție care mă macină pe dinăuntru.

Sunt îngrozită și nerăbdătoare, totodată.

Grohăiturile încep să se potolească atunci când trosnetul de lemn se aude limpede și o dogoare îmi încălzește pielea.

— Ce ți-a luat atât, Sami? se aude vocea iritantă a Rheeli și simt cum mâna lui Samael îmi scapă.

Imediat, un sentiment de neliniște mă cuprinde.

A spus că nu îmi va da drumul, și totuși a făcut-o.

Apuc de materialul alb al tricoului supradimensionat, care iese de sub hanoracul XXL pe care-l port, și îl strâng în pumni, suficient de discret încât să nu arăt furtuna dinăuntru meu. Mi s-a părut tare ciudat că nu m-a lăsat să mă schimb. Am plecat pe fugă.

Trag mirosul de lemn ars adânc în piept. În momentul ăsta trebuie să fiu puternică.

— Liniște! o voce reduce la tăcere celelalte voci care murmură în jurul focului. Care e numele tău? aud și recunosc vocea lui Manasseh.

— Rebecca, spun, îmi strâng degetele în pumni și nu mai am răbdare.

Vreau să îmi dau jos eșarfa de la ochi și să-i văd. Dar nu pot.

— Greșit, mi-o taie scurt vocea lui, pe un ton ridicat.

Mă blochez și îmi duc mâna la eșarfa din jurul ochilor, dar îmi amintesc că Samael mi-a spus să nu o dau jos, orice s-ar întâmpla.

— Cum te numești? Îmi este repetată întrebarea.

— B-Becca?! repet pentru că nu știu ce altceva să spun și prefer să răspund greșit, decât să nu răspund deloc.

— Numele tău, din această seară, nu mai este Rebecca. Numele tău este *Crasnic*. Ai înțeles?

Înghit în sec și strâng pumnii. Crasnicii nu sunt diferențiați prin nume, ci prin masca purtată.

— Da, răspund nemulțumită, dar fericită că în sfârșit am să fiu una de-a lor.

Important este că pot să îmi petrec mai mult timp cu Samael și că îi pot fi alături.

— Ești gata să renunți la numele tău, la sufletul tău, la trupul tău, și să devii ca noi?

Tata o să mă omoare, dar numai dacă mă prinde.

— Da, răspund după ce înghit nodul care mi s-a ridicat în beregată.

— Care e numele tău? aud pentru a treia oară.

— *Crasnic*, răspund scurt și imediat, grohăiturile încep să îmi inunde timpanele, acoperind focul care trosnește în fața mea.

— Atunci leapădă-ți numele, leapădă-ți sufletul, leapădă-ți trupul, și lasă-le să ardă în *Ultimul FOC* al existenței tale de muritoare. Fii una de-a noastră, fii un *Crasnic*!

Un sentiment neplăcut mă cuprinde când simt două degete plimbându-se pe gleznelor mele, apoi alte degete pe încheieturile mele, și cum prin părul meu lung și blond, despletit, urcă alte degete subțiri care îmi desprind eșarfa roșie de la ochi, iar lumina puternică a focului din fața mea îmi ia văzul pentru câteva secunde.

Când ochii mi se obișnuiesc cu lumina, văd oameni cu cap de porc înconjurând focul. Brusc, regret că mi-am dorit să îi văd.

Crasnicii sunt greu de privit, atât de înfricoșători, că simți nevoia să fugi cât mai departe, însă ei acum se apropie din ce în ce mai mult, și tot curajul de mai devreme, cât încă eram legată la ochi, dispare.

Imaginea care se conturează în jurul focului capătă nuanțe sumbre și atingerile neplăcute mă fac să mă simt inconfortabil și să mă feresc de mâinile străine care îmi caută apropierea.

Inima îmi sare din piept când văd un Crasnic la picioarele mele, cu plete lungi și rât ascuțit, cum mă adulmecă lihnit, ca pe-o bucată de carne. E atât de aproape, de parcă ține scai să îmi reamintească un fapt bizar, și anume că pielea de pe măștile lor e cu adevărat de porc.

— Nu! clatin din cap și mă feresc de mâinile Crasnicului care mă apucase de picior. Stai departe!

— Hă?! Ce vorbești, Crasnic? începe să râdă cel de lângă foc, cu machiajul lui Joker peste masca de porc.

— A venit vremea să îți primești pedeapsa de la cel care te-a însemnat, spune cel cu dinții scurți ca de mistreț, apoi își apleacă nedumerit capul într-o parte, scânteile dansând haotic pe lângă urechile sale ascuțite și râtul turtit.

Este pentru prima dată când îi văd purtând măștile astea și nu mi-am imaginat vreodată că ar putea fi atât de tulburătoare.

Respirația mi se întetește, și, involuntar, fac doi pași în spate, încercând să scap de mâinile care se tot chinuie să ajungă pe corpul meu. Teroarea pune stăpânire pe rațiunea mea și papucii îmi rămân înțepenți în noroiul de lângă potecă.

Mă lovesc de ceva dur, și înainte să-mi dau seama, cad peste o criptă veche din piatră, înaltă cam până la genunchi, ca un altar înconjurat de lumânări. Îmi ridic picioarele goale și mă târăsc în spate, încercând să scap de mâinile alunecoase ale Crasnicului așezat în patru labe, la poalele criptei.

— Nu mai vreau să mă joc, gâfâi disperată, și inima îmi bate nebunește, iar în orice parte m-aș uita e numai întuneric.

— Asta nu e un joc, Crasnic! spune cel de lângă criptă, apoi își ridică palmele pline de noroi și mi le lipește de picioare.

— Nu, te rog! țip și încep să plâng.

— N-ai unde să fugi, porcușorule, continuă Crasnicul de lângă foc și rămâne cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor de uniformă și cămașa umedă pe afară.

— Samael! îi strig numele și simt cum spatele meu se izbește de ceva dur.

Îmi ridic bărbia și privesc deasupra mea, printre șuvițele de păr răvășit, care mi se lipiseră de față.

Un *Crasnic* cu umeri lați, îmbrăcat într-un hanorac negru, cu glugă pe cap, dinți ascuțiți și belciuge în rât și ureche, mă privește de sus.

— Fugi, Rebecca, îmi sparge pieptul în bucăți vocea lui inconfundabilă.